

Arrest

nr. 226 626 van 25 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. SOLS
Beringsesteenweg 51
3971 HEPPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 5 juni 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juli 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANDERSTRAETEN, die *loco* advocaat G. SOLS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 september 2013 wordt aan verzoeker, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn een visum C (kort verblijf) toegekend voor een duur van 25 dagen met één binnenkomst geldig van 20 september 2013 tot 30 oktober 2013.

Op 25 april 2017 wordt aan verzoeker een visum C (kort verblijf) toegekend voor een duur van 30 dagen met meerdere binnenkomsten geldig van 25 april 2017 tot 9 juni 2017.

Op 12 mei 2017 komt verzoeker via Amsterdam de Schengenzone opnieuw binnen.

Op 1 augustus 2017 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 21 november 2017 meldt verzoeker zich aan bij het gemeentebestuur te Geel om een aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) in te dienen. Op 21 november 2017 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Geel de beslissing tot niet-inoverwegingname van deze aanvraag.

Op 27 november 2018 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmaken van het gezin van zijn broer.

Op 23 mei 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.11.2019 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voornamen: O. J. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...).1995

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister:² xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 27.11.2019 gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde A. L. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Suriname (R xxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 13.07.2018

- kopie reispaspoort Suriname (R xxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 16.07.2013 met aangebrachte visa; bijbehorend schrijven dd. 29.08.2018 vanwege de Surinaamse ambassade te Brussel

- kadastraal attest MI-GLIS dd. 05.12.2017 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen onroerende eigendommen had in Suriname: echter, louter dit attest kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene. Immers, uit deze gegevens blijkt niets over andere mogelijke bronnen van inkomsten van betrokkene (inkomsten uit arbeid, uitkering, ...).
- geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 03.10.2014, 15.08.2015 en 07.04.2017: deze drie geldstorting zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- geldstorting vanwege de referentiepersoon aan een derde: deze geldstorting zijn niet gericht aan betrokkene, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- diverse documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (uittreksel Handelsregister Kamer van Koophandel; schrijven belastingdienst Nederland dd. 28.09.2018 en 16.11.2018; rekeninguittreksels ING (bedrijfsrekening xxx); overeenkomst dd. 12.01.2018 SRS Bemiddeling en Diensten BV; overeenkomst dd. 20.11.2018 DUS Bemiddeling): uit deze documenten blijkt dat de referentiepersoon actief is als zelfstandige. Uit de voorgelegde stukken blijkt echter niet afdoende of de ontvangen bedragen een daadwerkelijk netto-inkomen inkomen betreffen, en dat de referentiepersoon effectief over deze volledige bedragen kan beschikken. De referentiepersoon dient als zelfstandige immers nog bijkomende lasten (belastingen, sociale lasten, ...) te betalen, en hieromtrent werden geen documenten voorgelegd.
- attesten dd. 04.01.2019 waaruit blijkt dat de referentiepersoon en zijn partner tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Geel. Er werd geen attest voorgelegd op naam van betrokkene.
- foto's

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 19.09.2017 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 27.11 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene niet ten laste valt van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert november 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden d.d. 23.05.2019 stelt dat.
"Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 27.11 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat:

"de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij onstentenis hiervan, kan het feit ten laste zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel . (eigen onderlijning)

Verzoeker is de broer van de heer A. L. (...), geboren te distrikt Marowijne (Suriname) op 10 maart 1972. (stuk 3b)

Dit blijkt uit de geboorteaktes van zowel verzoeker als de heer A. L. (...). (stuk 3)

Zij hebben als moeder mevrouw K. P. (...) en zij worden beiden erkend door hun vader, de heer A. A. (...). (stuk 3)

Beide broers woonden in Suriname samen totdat de heer A. L. (...) Suriname heeft verlaten en zich in België heeft gevestigd.

Gelet op het grote leeftijdsverschil tussen verzoeker en zijn broer A. L. (...), heeft A. L. (...) altijd mee ingestaan voor de opvoeding en onderhoud van verzoeker.

Dit blijkt duidelijk uit de talrijke betalingen dewelke de heer A. L. (...) altijd heeft gedaan ten voordele van verzoeker. (stuk 4)

Deze betalingen werden eerst op naam van hun vader, de heer A. A. (...), uitgevoerd aangezien verzoeker als minderjarige niet over een eigen rekening en/of gelden kan beschikken. (stuk 4)

Nadien heeft A. L. (...) de gelden rechtstreeks aan verzoeker betaald. (stuk 4)

Op het ogenblik dat verzoeker genoeg gelden had, is hij zijn broer achterna gereisd om terug deel uit te maken van hetzelfde gezin.

Verzoeker en zijn broer A. L. (...), zijnde referentiepersoon, maakten in Suriname wel degelijk deel uit van hetzelfde gezin. (stuk 3)

*

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden d.d. 23.05.2019 stelt vervolgens:

"Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene niet ten laste valt van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen. "

Verzoeker toont door middel van kadastraal attest MI-GLIS d.d. 05.12.2017 aan dat hij geen eigenaar is van enig onroerend goed in Suriname, (stuk 5)

Verzoeker brengt eveneens een attest bij van het "Instituut voor middelbaar economisch- en administratief onderwijs" d.d. 28.06.2017 bij waaruit blijkt dat verzoeker van oktober 2011 tot en met juni 2017 leerling is geweest van het IMEAO-1. (stuk 6)

Verzoeker zat in het vier leerjaar van de richting Assistent Accountant.

Verzoeker was 22 jaar en ging nog naar school op het ogenblik dat hij Suriname heeft verlaten om zijn broer te vervoegen in België.

Aangezien verzoeker nog student is, kan hij onmogelijk al een vermogen hebben opgebouwd in het land van herkomst.

Bovendien brengt verzoeker nog een attest bij waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst niet bekend staat bij de Politie en/of Justitie. (stuk 7)

Verzoeker toont aan dat hij in het land van herkomst was aangesloten bij "Stichting Staatsziekenfonds" van 1 februari 2002 tot en met 31 oktober 2017. (stuk 8)

De betalingen van zijn broer, A. L. (...), tonen bovendien eveneens aan dat verzoeker onvermogen was in zijn land van herkomst. (stuk 4)

Bij aankomst in België heeft verzoeker zich gedomicilieerd bij zijn broer, A. L. (...), op het adres (...) en maakt hij terug deel uit van het gezin van zijn broer, A. L. (...). (stuk 13)

De Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie erkent dat de referentiepersoon, zijnde de heer A. L. (...), een zelfstandige activiteit uitoefent, doch meent met afdoende te zien wat het netto-inkomen van de referentiepersoon is.

Verzoeker brengt volgende stukken bij dewelke aantonen dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt (stuk 9):

- Inkomstenbelastingen 2016 (stuk 9a)

- Inkomstenbelasting en premieheffing 2017 (stuk 9b)

- Gegevens omzet en omzetbelasting van 4 kwartalen in 2018 (stuk 9c)

- Schrijven van Business and Tax Solutions d.d. 26.06.2019 inzake opdrachtbevestiging sedert 9 september 2015. (stuk 9d)

Bovendien tonen de referentiepersoon en zijn partner aan dat zij geen steun ontvangen van het OCMW. (stuk 10)

Verzoeker heeft zich ingeschreven in gedurende het tweede semester aan het CVO Hoger Instituut der Kempen voor de opleiding boekhouden en heeft zijn examens met succes afgerond. (stuk 11 + 12)

Deze studiekosten worden volledig gedragen door de referentiepersoon, namelijk A. L. (...).

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden d.d. 23.05.2019 stelt dat.

"Het gegeven dat betrokkene sedert november 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd staat, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op de actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. "

Foutief wordt gemeld door de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie dat verzoeker pas sinds november 2018 gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon.

Verzoeker is sedert 19.09.2017 gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. (stuk 13)

Verzoeker woont in bij de referentiepersoon en staat eveneens in voor de opvang van verzorging van de minderjarige kinderen van de referentiepersoon wanneer de ouders uit werken zijn.

Bovendien worden alle kosten van en voor verzoeker volledig betaald door de referentiepersoon.

Verzoeker maakt volledig en volwaardig deel uit van het gezin van de referentiepersoon en valt te zijner laste aangezien verzoeker over geen enkel inkomsten beschikt.

Verzoeker kan geen inkomsten genereren aangezien hij niet beschikt over een geldig verblijfsrecht.

Bovendien volgde verzoeker een opleiding, die hem toegang tot de arbeidsmarkt zou verlenen.

Gezien verzoeker met alle middelen van het recht mag aantonen dat hij wel degelijk ten laste is van de referentiepersoon, vordert verzoeker om persoonlijk te verschijnen, samen met de referentiepersoon, de heer A. L. (...).

Verzoeker toont voldoende aan dat hij wel aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het middel is derhalve gegrond.

Er dient derhalve geconcludeerd te worden dat de bestreden beslissing d.d. 23.05.2019, ter kennis gebracht op 05.06.2019 aan verzoeker, en het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 23.05.2019, ter kennis gebracht op 05.06.2019 dienen nietig verklaard te worden."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Verzoeker stelt dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat hij de broer is van de heer A. L. (...), met wie hij in Suriname zou hebben samengewoond, totdat hij naar België vertrok. Vanuit België zou zijn broer hem geld hebben gestort en ze zouden in Suriname deel hebben uitgemaakt van hetzelfde gezin. Het kadastraal attest zou aantonen dat hij geen onroerend goed heeft in Suriname. Hij verwijst naar een attest waaruit zou blijken dat hij vanaf oktober 2011 – juni 2017 leerling is geweest, waardoor hij op dat moment onmogelijk een vermogen kon opbouwen. De betalingen door zijn broer, zouden wijzen op zijn onvermogenheid.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot de stelling dat hij wel zou beantwoorden aan de vereisten van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, maar hij niet in concreto uiteenzet welke bepaling volgens hem werd geschonden. Evenmin toont hij aan welke overwegingen uit de bestreden beslissing zouden ingaan tegen de inhoud van de door hem voorgelegde documenten.

Het middel is derhalve onontvankelijk.

Ondergeschikt, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat verzoeker d.d. 27 november 2019 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie indiende in functie van zijn broer, met de Nederlandse nationaliteit. Hij beriep zich op artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Verzoeker diende aan te tonen dat hij ten laste was van zijn broer vanuit het herkomstland.

“Uit de rechtspraak blijkt nochtans dat het begrip ‘ten laste’ eerder een financiële betekenis heeft (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en dat het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, Yuning Jia. T. Migrationsverket, §42) die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de referentiepersoon. (...) Het bestuur gaf achter geen kennelijk onredelijke invulling aan het begrip ‘ten laste’ uit de wet door te suggereren dat dit dient te worden aangetoond middels een ‘bewijs ten laste in het verleden’ en een ‘attest onvermogen uit het land van herkomst’. De bewijslast rust op dit punt in de eerste plaats op verzoeker, die met concrete elementen de noodzaak aan materiële steun en de reële afhankelijkheid aannemelijk moet maken.” (R.v.V. 134.915 dd. 11.12.2014) (eigen onderlijning)

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter staving van zijn onvermogen inderdaad een kadastraal attest voorlegde waaruit enkel kan worden afgeleid dat hij geen onroerende eigendommen had. Verzoeker betwist niet dat hij geen attest heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij geen inkomsten zou hebben genoten in Suriname. Het feit dat hij de afgelopen jaren de hoedanigheid van leerling had, betekent niet dat hij niet over inkomsten had kunnen beschikken.

M.b.t. het kadastraal attest werd gemotiveerd dat het niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs van het beweerde onvermogen omdat daaruit niets blijkt omtrent andere mogelijke bronnen van inkomsten in hoofde van verzoeker (inkomsten uit arbeid, uitkering, ...).

Verzoeker toont niet aan dat die motivering kennelijk onredelijk is of dat de inhoud van het attest miskend zou zijn geweest door de verwerende partij.

Bovendien, kunnen de stukken die verzoeker voor het eerst voegt bij het verzoekschrift niet in rekening worden gebracht. De regelmatigheid van een bestuurshandeling dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur beschikte ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker toont niet aan dat er andere elementen werden bijgevoegd waaruit het onvermogen vanuit het herkomstland zou blijken.

M.b.t. de drie bewijzen van geldstortingen vanwege verzoekers broer werd gemotiveerd dat deze te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Daarnaast maakte verzoeker inderdaad bewijzen van geldstortingen van zijn broer aan een derde over. Hieromtrent werd geargumenteed dat ze niet relevant zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Waar verzoeker herhaalt, dat uit de geldstortingen een onvermogenheid zou blijken, gaat hij niet in op de concrete motieven zoals supra aangehaald.

In de beslissing werd ook een opsomming gegeven van de verschillende documenten die verzoeker voorlegde en die betrekking hebben op de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Er werd gemotiveerd dat uit die documenten enkel kan worden afgeleid dat de referentiepersoon actief is als zelfstandige, doch geenszins of de ontvangen bedragen een daadwerkelijk netto-inkomen inkomen betreffen, en dat de referentiepersoon effectief over de volledige bedragen kan beschikken. Zo werd

toegelicht dat de referentiepersoon als zelfstandige immers nog bijkomende lasten dient te betalen waaromtrent geen documenten werden voorgelegd.

Voor zover het middel zou gericht zijn tegen artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, is het niet ernstig. Voor het overige is het enig middel onontvankelijk.”

2.3.1. Uit een lezing van het middel blijkt dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Op 27 november 2018 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmaken van het gezin van zijn broer in toepassing van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. Door middel van de thans bestreden beslissing werd deze aanvraag geweigerd.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° (...).”

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3 (...).”

Het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden is, bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren echter tevens dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden heeft geleverd. Hierop oefent de Raad, als annulatierechter, slechts een marginale wettigheidstoetsing uit.

Verzoeker uit kritiek op het motief dat hij geen deel uitmaakte van het gezin van zijn broer in Suriname, op het motief dat hij in het land van herkomst niet ten laste was van zijn broer en op het motief dat het feit dat hij gedomicilieerd staat bij zijn broer in België, geen afbreuk doen aan voorgaande motieven.

2.3.2. Vooreerst laat verzoeker gelden dat hij met zijn broer samenwoonde in Suriname totdat deze Suriname heeft verlaten en zij wel degelijk deel uitmaakten van hetzelfde gezin. Vervolgens wijst verzoeker op de door hem voorgelegde geldstortingen waaruit volgens hem wel degelijk blijkt dat zijn broer mee instond voor zijn onderhoud en dat hij dus ten laste was van zijn broer. Verzoeker verwijst naar de door hem voorgelegde stukken waaruit volgens hem blijkt dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst. Verzoeker is verder de overtuiging toegedaan dat de referentiepersoon beschikt over voldoende middelen van bestaan en stipt aan dat de referentiepersoon ook thans zijn opleiding betaalt en geen OCMW-steun geniet. Ten slotte voert verzoeker aan dat hij sedert 19 september 2017, en niet zoals in de bestreden beslissing wordt vermeld sinds november 2018 gedomicilieerd staat op het adres van de referentiepersoon. Verzoeker stipt aan dat hij tijdens zijn verblijf in België deel uit maakt van het gezin van zijn broer en te zijnen laste is.

2.3.3. Verzoeker stipt aan dat hij de broer is van de referentiepersoon en zij beiden in Suriname woonden totdat de referentiepersoon Suriname heeft verlaten en zich in België heeft gevestigd. Verzoeker laat gelden dat door het leeftijdsverschil tussen hen, de referentiepersoon steeds mee heeft ingestaan voor zijn opvoeding en onderhoud. Ter ondersteuning van zijn betoog verwijst verzoeker naar zijn geboorteakte en naar die van de referentiepersoon (zie stukkenbundel verzoeker, stukken 3a en 3b).

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende uiteengezet:

“Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 19.09.2017 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 27.11 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.”

Verzoeker toont niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat: *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens.”* Verzoeker wijst in dit verband op zijn geboorteakte en op de geboorteakte van zijn broer (zie stukkenbundel verzoeker, stukken 3a en 3b). Evenwel ziet de Raad niet in en licht verzoeker ook niet toe hoe uit de voorgelegde geboorteaktes kan worden afgeleid dat verzoeker in zijn land van herkomst en dit in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging deel uitmaakte van het gezin van zijn broer.

Verzoeker laat gelden dat hij in Suriname wel degelijk deel uitmaakte *“van hetzelfde gezin”* als zijn broer. In zoverre hieruit moet worden afgeleid dat verzoeker de overtuiging is toegedaan dat het volstaat dat hij en zijn broer deel uitmaakten van hetzelfde gezin, dat van hun ouders, en dat hij niet moet aantonen in het verleden deel te hebben uitgemaakt van het eigen gezin van zijn broer, wordt het volgende opgemerkt.

In artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet wordt vereist dat het niet in artikel 40bis, § 2 van dezelfde wet bedoelde familielid deel uitmaakt *“van het gezin van de burger van de Unie”*. Te dezen diende verzoeker dus in het land van herkomst deel uit te maken van het gezin van zijn broer.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet kan er op worden gewezen dat deze bepaling – hoewel de erin gehanteerde bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”* niet geheel samenvallen – onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3.2., eerste lid, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn; zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3.2., eerste lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; van 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en van 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De doelstelling van artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen.

Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van “familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn (zie punt (6) van de overweging van de Burgerschapsrichtlijn).

In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie van de Europese Unie, waarin wordt gesteld dat artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn de lidstaten een verplichting oplegt *“om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen”*. Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten voor de in artikel 3.2., eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, *“zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen”* (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, §§ 21-23).

Hieruit volgt dat voor de *“andere, niet onder artikel 2, punt 2), vallende familieleden”*, een bijzondere relatie van afhankelijkheid met de Unieburger vereist is. Verzoeker moet aantonen dat hij deel uitmaakte van het eigen gezin van zijn broer in het land van herkomst, niet van het gezin van zijn ouders waarvan hij en zijn broer als kinderen in een relatie van afhankelijkheid tegenover de ouders maar niet tegenover elkaar, deel uitmaakten.

2.3.4. Verzoeker voert aan dat door het leeftijdsverschil met zijn broer, deze altijd mee heeft ingestaan voor zijn opvoeding en onderhoud. Dit wordt volgens hem dan ook aangetoond door de talrijke betalingen die zijn broer altijd ten voordele van hem heeft gedaan. Verzoeker licht toe dat de betalingen eerst op naam van hun vader werden uitgevoerd omdat hij als minderjarige niet over een eigen rekening en/of gelden kon beschikken en de gelden nadien rechtstreeks aan verzoeker werden betaald.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

(...)

- *geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 03.10.2014, 15.08.2015 en 07.04.2017: deze drie geldstorting zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- *geldstorting vanwege de referentiepersoon aan een derde: deze geldstorting zijn niet gericht aan betrokkene, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging."*

Uit stuk 4 dat verzoeker thans bij zijn verzoekschrift voegt blijkt dat hij volgende bewijzen van geldstorting van de referentiepersoon aan hem heeft voorgelegd (deze geldstorting bevinden zich niet in het administratief dossier maar worden vermeld in de bestreden beslissing, zodat wordt aangenomen dat verzoeker deze stukken heeft voorgelegd):

- een bedrag van 50 euro op 3 oktober 2014;
- een bedrag van 200 euro op 15 augustus 2015;
- een bedrag van 300 euro op 7 april 2017.

Verzoeker toont niet aan dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat *"deze drie geldstorting (...) te beperkt en te onregelmatig (zijn) om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging"*.

Verzoeker wijst thans ook op de geldsommen die de referentiepersoon naar zijn vader heeft verstuurd en laat gelden dat hij als minderjarige niet over zijn eigen rekening en/of gelden kon beschikken. Verzoeker licht toe dat de referentiepersoon nadien de gelden rechtstreeks aan hem betaalde. Dit argument van verzoeker overtuigt niet. Immers blijkt dat dertien van de zestien voorgelegde geldstorting van de referentiepersoon naar zijn vader, dateren van na de eerste geldstorting van de referentiepersoon aan verzoeker d.d. 3 oktober 2014, zodat er geen reden is dat de referentiepersoon deze storting niet verder rechtstreeks aan verzoeker kon doen. Bijgevolg steunt het motief *"geldstorting vanwege de referentiepersoon aan een derde: deze geldstorting zijn niet gericht aan betrokkene, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging"* op een correcte feitenvinding en is het niet kennelijk onredelijk.

2.3.5. Verzoeker verwijst naar het door hem voorgelegde kadastraal attest waaruit blijkt dat hij geen eigenaar is van enig onroerend goed in Suriname (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 5) en naar een attest waaruit blijkt dat hij van oktober 2011 tot en met juni 2017 student was (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 6). Verzoeker licht toe dat hij 22 jaar was en nog naar school ging op het ogenblik dat hij Suriname heeft verlaten om zijn broer in België te vervoegen. Verzoeker laat gelden dat aangezien hij toen nog student was, hij onmogelijk al een vermogen kon hebben opgebouwd in zijn land van herkomst. Verzoeker laat ook gelden dat de betalingen van zijn broer zijn onvermogen in zijn land van herkomst aantonen.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende uiteengezet:

"- kadastraal attest MI-GLIS dd. 05.12.2017 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen onroerende eigendommen had in Suriname: echter, louter dit attest kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene. Immers, uit deze gegevens blijkt niets over andere mogelijke bronnen van inkomsten van betrokkene (inkomsten uit arbeid, uitkering, ...)."

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij de overtuiging is toegedaan dat zijn onvermogen blijkt uit de voorgelegde betalingen van zijn broer aan hem. Immers toont verzoeker niet aan dat op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat *"deze drie geldstorting (...) te beperkt en te onregelmatig (zijn) om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging"*.

Of verzoeker het attest waaruit blijkt dat hij van oktober 2011 tot en met juni 2017 student was heeft voorgelegd in het kader van zijn aanvraag van 27 november 2018 kan de Raad in deze zaak niet nagaan. Het administratief dossier is immers onvolledig. Hoe dan ook doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat hoger werd uiteengezet dat verzoeker er niet in slaagt om aan te tonen dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat *"deze drie geldstorting (...) te beperkt en te onregelmatig (zijn) om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging"*. De kern van het begrip "ten

laste" zijn, vereist in hoofdorde een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, hetzij financieel hetzij materieel. Het betreft immers een beoordeling van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid wordt gesteund door de burger van de Unie of door diens echtgenoot teneinde in de basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoonst. Bovendien is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat uit dit kadastraal attest niets blijkt over andere mogelijke bronnen van inkomsten van verzoeker.

2.3.6. Verzoeker wijst op een attest waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst niet bekend staat bij politie en/of justitie (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 7) en dat hij aangesloten was bij "Stichting Staatsziekenfonds" (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 8). Verderop in zijn verzoekschrift geeft verzoeker nog mee dat hij een opleiding heeft gevolgd waarmee hij toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt. De Raad ziet niet in hoe een verwijzing naar deze stukken en gegevens de motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen kan doen brengen. In zoverre verzoeker zich baseert op deze gegevens om aan te tonen dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet stelt, lijkt het zijn bedoeling te zijn de Raad de kwetsieve feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid.

2.3.7. Verzoeker stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing motiveert dat de referentiepersoon een zelfstandige activiteit uitoefent, maar er niet afdoende kan worden nagegaan wat het netto-inkomen van de referentiepersoon is. Verzoeker laat gelden dat hij volgende stukken bijbrengt die weldegelijk aantonen dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt:

- Inkomstenbelastingen 2016 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 9a);
- Aangiftebiljet voor de inkomstenbelastingen en premieheffing 2017 opgesteld door een boekhoudkantoor en meegedeeld in een schrijven van 19 juni 2019 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 9b);
- Gegevens omzet en omzetbelasting van vier kwartalen in 2018 (stuk 9c);
- Schrijven van een boekhoudkantoor van 26 juni 2019 inzake opdrachtbevestiging sedert 9 september 2015.

Daarnaast wijst verzoeker er nog op dat de referentiepersoon en diens partner geen steun ontvangen van het OCMW (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 10).

In de bestreden beslissing wordt inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon het volgende uiteengezet:

"Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- (...)
- *diverse documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (uittreksel Handelsregister Kamer van Koophandel; schrijven belastingdienst Nederland dd. 28.09.2018 en 16.11.2018; rekeninguittreksels ING (bedrijfsrekening xxx); overeenkomst dd. 12.01.2018 SRS Bemiddeling en Diensten BV; overeenkomst dd. 20.11.2018 DUS Bemiddeling); uit deze documenten blijkt dat de referentiepersoon actief is als zelfstandige. Uit de voorgelegde stukken blijkt echter niet afdoende of de ontvangen bedragen een daadwerkelijk netto-inkomen inkomen betreffen, en dat de referentiepersoon effectief over deze volledige bedragen kan beschikken. De referentiepersoon dient als zelfstandige immers nog bijkomende lasten (belastingen, sociale lasten, ...) te betalen, en hieromtrent werden geen documenten voorgelegd.*
- *attesten dd. 04.01.2019 waaruit blijkt dat de referentiepersoon en zijn partner tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Geel. Er werd geen attest voorgelegd op naam van betrokkene."*

Uit deze opsomming in de bestreden beslissing van de voorgelegde stukken in dit verband, blijkt dat de stukken die verzoeker bij het verzoekschrift voegt niet eerder werden voorgelegd aan het bestuur en dat sommige ervan dateren van na de bestreden beslissing. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110 548). Het staat verzoeker vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen indien hij meent over nieuwe stukken te beschikken.

Verzoeker laat na om in te gaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing zijnde dat *“(u)it de voorgelegde stukken blijkt echter niet afdoende of de ontvangen bedragen een daadwerkelijk netto-inkomen inkomen betreffen, en dat de referentiepersoon effectief over deze volledige bedragen kan beschikken. De referentiepersoon dient als zelfstandige immers nog bijkomende lasten (belastingen, sociale lasten, ...) te betalen, en hieromtrent werden geen documenten voorgelegd.”* In zoverre verzoeker zich baseert op nieuwe stukken om aan te tonen dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet stelt, wordt herhaald dat deze niet eerder werden voorgelegd en wordt benadrukt dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid.

2.3.8. Verzoeker werpt op dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt uiteengezet dat hij sedert november 2018 gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon. Verzoeker stipt aan dat hij sedert 19 september 2017 gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 13).

Vooreerst wordt opgemerkt dat de precieze datum waarop verzoeker gedomicilieerd is bij de referentiepersoon, niet van belang is om volgend motief te ontkrachten: *“Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (...). Bovendien heeft dezer situatie betrekking op de toestand in België niet op deze in het land van herkomst of origine.”* Verzoeker gaat niet in op dit motief en beperkt zich tot kritiek op de datum en op het uitleggen dat hij zorgt voor de kinderen van de referentiepersoon. Verzoekers kritiek kan bijgevolg geen afbreuk doen aan dit motief.

Volledigheidshalve wordt vermeld dat uit het door verzoeker bijgebrachte ‘getuigschrift van woonst’ kan worden afgeleid dat de referentiepersoon sedert 19 september 2017 ingeschreven is op het adres te Geel, maar in dit attest wordt geen melding gemaakt van verzoeker. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt vastgesteld dat *“betrokkene sedert november 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is”*.

2.3.9. Verzoeker laat gelden dat hij zich heeft ingeschreven voor een opleiding boekhouden en de studiekosten worden gedragen door de referentiepersoon (zie stukkenbundel verzoeker, stukken 11 en 12). Verzoeker geeft nog mee dat hij inwoont bij de referentiepersoon en instaat voor de opvang en verzorging van zijn minderjarige kinderen wanneer hun ouders uit werken zijn, al zijn kosten volledig door de referentiepersoon worden betaald, hij zelf over geen enkel inkomen beschikt en hij dit ook niet kan genereren aangezien hij niet over een geldig verblijfsrecht beschikt. In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoeker thans inwoont bij de referentiepersoon. Het kwam verzoeker in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging in toepassing van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet evenwel toe om aan te tonen dat hij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon of van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Mede gelet op al wat hierboven werd uiteengezet, moet worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat *“(u)it het geheel van de voorgelegde stukken (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging”*.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET